

Samen kerken....

Vrede, salam, sjalom.

Twee weken geleden alweer hebben wij de week van de vrede in de christelijke gemeenschappen gevierd. Het is goed om over vrede na te denken. Volgens mij is diep in elk mens en diep in elke samenleving het verlangen naar vrede aanwezig. Het woord vrede, sjalom is gegrond in de Joodse traditie waarin het als groet heel gewoon is, evenals in de Arabische traditie waar salam een veel gebruikte groet is. Ook in de christelijke traditie zien we de verrezene Jezus steevast zijn leerlingen begroeten met vrede. "Ik wens je vrede" is dus in alle drie tradities een veel gebruikte groet.

Vrede, salam, sjalom een woord met een betekenis die we kunnen omschrijven als vrij zijn, gaafheid, welzijn. Een gevoel van je thuis voelen, je veilig en geliefd weten. Anders gezegd; op de juiste plek op de juiste tijd aanwezig zijn.

Vrede kun je ervaren in je eigen hart, maar ook in de relatie met anderen of zomaar op een plekje op deze wereld. Vrede kun je wel ervaren maar niet creëren. We kunnen ernaar streven, maar er is geen garantie dat we die vrede ook bewerkstelligen. Als er vrede is kunnen we die overigens wel makkelijk vernietigen.

Vrede is een geschenk, een gave. Christenen, Joden en Moslims zeggen dan ook dat vrede een geschenk van God is.

Als ik nu in de wereld om me heen kijk vraag ik me af of God gestopt is met vrede schenken of dat wij mensen niet voldoende ons best meer doen om de goede voorwaarden te scheppen die vrede mogelijk maakt. Vrede heeft veel te maken met gastvrijheid. Gastvrijheid was een belangrijk onderdeel van oude culturen. Je geeft de gast een gevoel van welkom-zijn. Je probeert een reiziger een thuisgevoel te geven. Je deelt van het brood op tafel. Je roept een gevoel van vrede op.

Waarom hebben we dan momenteel zo'n probleem om "wees welkom" tegen vluchtelingen te zeggen? Zijn we bang dat ons "thuis" wordt overgenomen? Of willen we onze welvaart niet delen? Wat zegt deze angst over onze cultuur en over ons geloof? Sluiten we ons niet af voor de nood van deze mensen? Zijn we niet allemaal voorbijgangers in het leven? Kan ons niet allemaal hun chaos overkomen? Zouden we, als we zelf ontheemd zouden raken, rekenen op de gastvrijheid van andere mensen? Heel veel vragen die mij onrustig maken. Vragen die mijn vrede verstoren. Ik weet het even niet zo goed maar er is geen tijd meer voor afwachten en nadenken. Mensen in nood komen hier en nu bij ons naar binnen gelopen. Ik moet nu kiezen. Ik ga de vrede een kans geven. Ik zeg; gegroet ik wens je vrede.

Bert Maathuis

Geestelijk verzorger Dijkhuis, TriviumMeulenbeltZorg.